

arbiterantur disputare pulcherrimè. At nō est ita. Sed alia orationis, alia poësis elocu^sio est. Manifestum autem id facit eveniens. Neque enim Tragœdias facientes, amplius vtuntur eodem modo: sed, quemadmodum ex Tetrametris ad Iambicū se contulerunt, quia sermoni inter alia metra simillimum sit: sic nomina abiecerunt, quæcunque præter consuetudinē loquendi sunt. & quibus primi ornabant, & adhuc etiam qui nunc hexametra faciunt, abiecerunt. Quamobrem ridiculum est, imitari eos qui ipsi non amplius illo vtuntur modo. Quare appetat, non omnia, quæcunque de elocutione licet dicere, exactè nobis explicanda esse, sed quæ de eiusmodi, qualem dicimus. de illa verò dictum est in iis, quæ sunt de Poëtice.

C A P V T . I I .

Sint ergo illa cogitata. Et definita sit e- locutionis virtus, ut perspicua sit: signum enim est, quod oratio si non declareret, non obicit suum ipsius munus: & vt neque humili, neque supra dignitatem, sed decora. Nam poetica fortasse non humili, sed non decora orationi. Ex nominibus autem, & verbis perspicuum quidē efficiunt propria: non humilem verò, sed ornatam alia nomina, quæcunque dicta sunt in preceptis de poetica. Cū enim immutatur, efficit, ut appareat grandior. Quemadmodum enim homines ad peregrinos, & ad ciues: sic afficiuntur etiam ad elocutionem. Quamobrem oportet efficerere peregrinum sermonem, admirabile enim rerum externarum est: iucundum verò admirabile est. Ac in metris quidem & multa faciunt hoc, & conuenit illic. Plus enim excellunt ea, & i, de quibus oratio est. In nudis autem sermonibus multo paucioribus argumentum enim inferius est: quoniam & hīc si seruus ornatè loqueretur, aut valde iuuenis, minus decorum esset, aut de parvis. Sed est etiam in his quod contrahitur, & dilatatur decorum. Quamobrem oportet latere, dum id facimus, & non videri dicere sicut, sed naturaliter: hoc enim appositum ad persuadendum: illud verò contrarium. Nam tanquam ab insidiatore cauent, quemadmodum à vinis permistis. Fuit Theodori vox affecta est ad vocem aliorum histriorum. hæc enim dicentes videbatur esse: illæ verò alienæ. Occultatur verò bene, si quis ex solito sermone felicens cōponat.

¶, αγ̄ δῑ, δημότεια. κλέπτεια δῑ εῑ, και τις εκ της εισθήμας διαλέκτου ἐκλόγων συμπειθή.

A σούπταιδιδύγεται καλλίσται. τέτο, οὐ εἰς ἔστιν αλλ' ἐπέχει λόγου καὶ ποιήσεως λέξις δέδικται ἡ τὸ συρβάνιον· νῦν δὲ οὐ ταῖς πραγματίαις ποιῶντες, ἐπιχειρούνται τὸν αὐτὸν Σύπων αλλ' ὥστε καὶ εἰς τὴν περιφερεῖσαν εἰς τὸ ιαμβεῖον μετεῖσαν, διὰ τὸ τῷ λόγῳ τοῦτο νῦν μάτρεων ὄμοιόταταν εἴδι τῷ δημότῳ εἴπειν εἰς ὅνομά των ἀφίκεσθαι, οἵστις παρὰ τῷ διδόμενον δέσι δι, οὐτοῦτον ἑκόμοιον, καὶ ἐπινικοῦν οἱ τὰ ἔξαμπτα ποιῶντες, ἀφίκεσθαι διὸ γελοῖον μημελῆ τούτοις, οὐ ἀντέιπει ἐπιχειρούνται ἐπειναὶ τῷ Σύπῳ ὥστε φανερόν, ὅπις δέχεται οἵστις τοὺς λέξεις τοῦτον εἰπεῖν, ἀκριβολογίσαντον ἡμῖν· δημότῃ οἵστις τούτων οὐσίας λέγορθμον. περὶ δι, εἰπεῖντος εἰρηται, εἰ τοῖς τοῦτοις ποιεῖσθαι.

Κεφάλαιον β.

Eπι τῷ οὐτεὶς εἰπεῖνα τεθωρακίζεται καὶ αρέσκειν διαλέγεται αρετὴ, σταθῆτι διηγείσθιον γράπτοι λόγοις, εἴσαι μὲν διαλέξει, οὐ πικρός τὸ ἔσαντον ἔργον· καὶ μήτε ταπεινόν, μάτε ὕπερ τὸ ἀξιώματα, μήδε περέποντας· δὲ ποιητικὴ ἵστωσιν οὐ ταπεινή, αλλ' οὐ περέποντα τοῦ λόγου. δημότῳ ὅνομά των καὶ ῥήματων, σταθῆτι μὲν ποιεῖ τὰ κέρατα μηδὲ ταπεινόν, διῆδικα κεκομημένην, πάλλα δινόματα οὗτοι εἰρηται εἰ τοῖς ποιητικής τοῦ ἔξαμπτας ποιεῖ φιλέσθαι σεμνοτέραν· ὁστερόν γράπτεις τοῦ ἔστοις οὐ αὐτεργότον, καὶ περὶ τοὺς πολίτας, τὸ ἀντόπιον πάροισι καὶ περὶ τῶν λέξεων. διὸ δέ τις ποιεῖν ἔστω τῷ διδόμενον· θεωρατική γράπτεις διποντων εἰστοντας, εἰ διδότος καθλεπτεῖτο, ή λίτιν γένεται, αὐτορεπέτερηγενεται· μηδὲ λίτιν μητροῦν αλλ' ἔστι καὶ οὐ τούτοις διποντωνόματον καὶ ἀνέπαθμον τὸ φέρον. διὸ δέ τοις διαδέσθαι εἰς ποιῶντας, καὶ μὴ δοκεῖν λέγειν ποιησαμένως, μήδε περικότας· τοῦτο γράπτειν ἔστωντος τοῦ ποιαντούς· οὐ γράπτεις διποντων διαβούτων, καθλεπτεῖρος πορθεῖταις οἵστις τοῖς οὐσίαις μημελέμονται· καὶ δῆ μὴ οὐθωνέργων φαντὶ πέπονθε περὶ τῶν ὅλων ἴστωκετερηγενεται· μηδὲ γράπτεις τοῦ λέγοντος εἴσοιτε τῆς εισθήμας διαλέκτου ἐκλόγων συμπειθή·